

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΡΟΚΟΜΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Τι έγινατε κύριε ύπολοχαγέ; από τό μεσημέρι σās ζητάει ό κύριος μέραρχος; έστειλάμε παντού τούς άγγελιοφόρους.

— Δέν ήρθε κανείς στο λόχο, κύριε διοικητά.

— Στο λόχο! είπε ό διοικητής και σούφρωσε τά χείλη του σάν σέ σαρκαστικό χαμόγελο δυσπιστίας. Καί κουνώντας τό κεφάλι του έπρόσθεσε:

— Τέλος πάντων, ό κύριος μέραρχος σās ζητεί καταπείγον νά παρουσιασθήτε άμέσως άνευ ούδεμίας άναβολή.

— Τι μέ θέλει ό κύριος μέραρχος! έμονολόγησε άθελα ό Στάθης.

— Αυτό θά τό μάθετε εκεί! πηγαίνετε άμελλητεί.

Ό Στάθης έχαιρέτησε και βγήκε, ένώ πίσω του άκούονταν γέλοια σκαστά.

Φθάνοντας στή μεραρχία ρώτησε τό σκοπό άν ό κ. μέραρχος είνε στο γραφείο.

— Δέν ξέρω, κύριε ύπολοχαγέ. Ό κύριος ύπασπιστής είνε μιá φορά.

Ανάλογη και κεί σκηνή! μόνον πού ό ύπασπιστής ήταν κίτρινος, όχι κόκκινος σάν τό διοικητή.

— Όλοι οι συνάδελφοί σας, έξήγησε τέλος ό ύπασπιστής, έλαβαν τās διαταγās του στρατηγού και τās έξετέλεσαν ήδη! ένώ σās ούδαμού έστάθη δυνατόν νά σās εύρουν.

— Τίνος στρατηγού! άπόρησε ό Στάθης.

— Πώς; είπε χαμογελώντας μέ οικτον ό ύπασπιστής, δέν έμάθατε ούτε τουτο; ότι ήλθεν ό στρατηγός κ. Π. νά έπιθεωρήση τό έμπεδον; Περιέργος τύπος είσθε, μά τήν άλήθεια, κύριε ύπολοχαγέ.

— Μπορώ τώρα νά παρουσιασθώ, κύριε ύπασπιστά;

— Τώρα! στο δείπνο τους νά πάτε, άπρόσκλητος μάλιστα!

Καί, εύχαριστημένος από τήν εύφυλογία του, έπρόσθεσε:

— Για περιμένετε νά ρωτήσω! μπορείτε, άν θέλετε, νά καθήσετε, αλλά, πρὸς Θεού, κρεμάστε έξω τό μουσαμά σας, γιατί μās έπλημμυρίσατε τό πάτωμα.

Ό στρατηγός Π**! Ό Στάθης είχε άκούσει πολλές φορές τό όνομά του.

Ήταν κι' αυτός φερρός «άκαπνος» στρατηγός πού είχε πάρει τά γαλόνια του μέσα σέ γραφεία, διευθύνσεις, έπιθεωρήσεις κ. τ. όμ. φημισμένος όμως για τήν αυστηρότητά του έν καιρῷ ειρήνης και τόν άπότομον τρόπον του, πού τόν θεωρούσε, φαίνεται, στρατιωτική άρετή.

Ό «μέραρχος», δηλαδή ό διοικητής τής αναπληρωματικής μεραρχίας, ήταν ένας άπόστρατος συνταγματάρχης τεχνικού όπλου, μορφωμένος και αγαθός αυτός, αλλά κάπως άδιάφορος για τήν ύπηρεσία πού του είχαν αναθέσει, όταν τόν ανακάλεσαν, ίσως γιατί τή θεωρούσε κατώτερη από τήν άξία του. Τώρα όμως δέ μπορούσε παρά νά εκτελή χωρίς συζήτηση, κάθε διαταγή άνωτέρου του.

Όταν έγύρισε, τριτάτος και χαιδεύοντας τά χρυσά του περιβραχιόνια, ό ύπασπιστής, είπε:

— Δουπόν! αύριο, στας έξ π. μ. ακριβῶς, θά είσθε έδῶ. Θά έχετε μαζί σας και όλα τά βιβλία του λόχου σας. Έπί πλέον ό στρατηγός διατάσσει νά του παρουσιάσετε μιάν κατάστασιν εμφαίνουσαν όλους τούς αξιωματικούς και τούς όπλίτας όσους άπέστειλεν εις τό μέτωπον ό λόχος σας άπ' άρχής τής έπιστρατεύσεως. Έπώνυμον και όνομα, βαθμός, τόπος καταγωγής, κλάσις στρατολογική, άποδοχαι δι' όν έφοδιάσθησαν αναχωρούντες. Είς έργον λοιπόν φίλε μου.

— Μά πότε θά γίνουν όλα αυτά, κύριε ύπασπιστά; έτόλμησε νά παρατηρήση ό Στάθης.

— Α! αυτό άφορά σās και τήν ύπηρεσία του λόχου σας. Είς δέ τās έπτά π.μ. ό λόχος σας πρέπει νά είνε παρατεταγμένος πρὸ του στρατώνος έν πλήρει πανοπλία, έτοιμος πρὸς αναχώρησιν, και νά περιμένη τήν έπιθεώρησιν του στρατηγού. Μή χασομεράτε.

Και όπως ό Στάθης έβγαίνει μέ σκυμμένο τό κεφάλι, ό πνευματώδης ύπασπιστής έπρόσθεσε:

— Καλή διασκέδασι, και εις έτη πολλά για τά Χριστούγεννα.

Ή βροχή είχε δυναμώσει! άστραπές έφώτιζαν τόν κατάμαυρο ούρανό, και ή βροχή δυνάμωσε πηδώντας από σύννεφο σέ σύννεφο. Ό Στάθης έτρεχε όσο μπορούσε, βουτώντας στες λάσπες ως τό γόνα.

Όταν έφθασε στο λόχο του, είχε σημάει σιωπητήριον, και οι άνδρες, άλλοι κοιμόνταν και άλλοι έτοιμάζονταν νά κοιμηθούν. Ό έπιλοχίας και ό σιτιστής είχαν δειπνήσει και κάπνιζαν. Και οι δυο μαζί τόν δέχτηκαν μέ τήν πληροφορία ότι τόν ζητούσε ό διοικητής και ό μέραρχος, ότι ήθελε στρατηγός έπιθεωρητής κλπ.

— Τώρα ξυπνήσατε και σεις, τους είπε! και τους έξήγησε τι έπρεπε νά κάμουν άπόψε.

— Πώς μπορεί νά γίνουν αυτά άπόψε, κύριε λοχαγέ! είπε ό σιτιστής.

— Θα γίνουν, γιατί είνε άνάγκη νά γίνουν! θά καθήσω κι' έγώ νά σās βοηθήσω.

Αναψαν μιá μικρή λάμπα του πετρελαίου πού κάπνιζε έλευινά, γιατί τό σπασμένο γυαλί της τό είχαν μπαλώσει μέ χαρτί, και άρχισαν, στήν άρχή μουδιασμένοι, ύστερα μέ περισσότερη όρεξη και γληγορόδα.

Ό έπιλοχίας φυλλομετρούσε τά βιβλία, ό σιτιστής χαράκωνε και έγγραφε, ό ύπολοχαγός βοηθούσε πότε τόν έ·α πότε τόν άλλον. Δέν ήταν εύκολη δουλειά, γιατί λείπανε και πολλά στοιχεία. Ό Στάθης είπε νά τ' αφήσουν κενά, ό σιτιστής όμως πρακτικώτερος έπρότεινε νά τ' αναπληρώσουν κατά εικασίαν.

— Ό στρατηγός, είπε, τά κενά μπορεί νά τά άνυληφθή, ένῶ...

Οι ώρες περνούσαν, τό πετρέλαιο τής λάμπας σώνονταν και τήν ξαναγάμιζαν. Από τό θάλαμο αναδίνονταν έμετική ή γνωστή δυσσομία, ώστε αναγκάστηκαν νάνοίξουν τό παραθυράκι κι' άς έμπαινε ή βροχή και τό κρύο. Τά χέρια τρέμανε, τά μάτια γυάλιζαν, ένῶ θαμποβλέπανε, ή άναπνοή πιάνονταν, ό νοῦς έθόλωνε και σταματούσε, αλλά ή δουλειά προχωρούσε.

«Πετσάς Παναγιώτης του Κωνσταντίνου
ύποδεκανεύς' δήμος Άρακυνθίων' κλάσις 1902
22 δραχ. και 65 λεπ.

Κάποια στιγμή ένας άνέλπιστος ήχος τους έξάφνισε.

— Καμπάνες είνε;

— Καμπάνες; τι ώρα είνε; πωπῶ, δύμιση! σημαίνουν οι εκκλησιές για τά Χριστούγεννα.

— Κύριε λοχαγέ, είπε ό έπιλοχίας, δέν πάτε σεις νά ήσυχάσετε λίγο; έγώ μέ τό Γεράσιμο τήν τελειώνω και αύριο τήν ύπογράφω! θά ύποφέρετε κι' από τό πόδι σας.

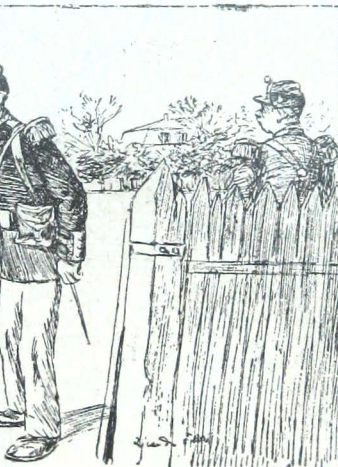
— Ναι, μ' έσφιξε πολύ τό μουντζωμένο! μά δέν πειράζει, θά τελειώσω με.

Σέ μιήν ώρα ό Στάθης έβανε τήν ύπογραφή του, μιá ύπογραφή νεοική, σακάτικη, παραλλαγμένη, και έδινε οδηγίες στο σιτιστή νά φέρη τά βιβλία στή μεραρχία, και στον έπιλοχία νά παρατάξη τό λόχο για τήν έπιθεώρησι.

Και τότε, λησιμονώντας κάπως τήν πειθαρχία, έμουρμούρισε:

— Και θά πάνε οι άνθρωποι στον πόλεμο άλειτούργητοι. Τι νά γίνη! Έξω ή βροχή είχε παύσει, τά σύγνεφα είχαν άραιοσει και ταστέρια προμήνυαν για αύριο καλοκαιριά.

Μπαίνοντας στο δωμάτιό του ό Στάθης σωριάστηκε σέ μιá καρέκλα. Ύστερα, από τή λιγοψυχία πού αισθάνονταν, θυμήθηκε πώς ήταν νηστικός. Αλλά ούτε λίγο ταΐι δέν είχε θυμηθεί νά πάρη. Έξέστανε λίγο νερό

στο καμινέτο και βούτηξε ένα παληό παξιμάδι πού βρέθηκε. Ύστερα ξαπλώθηκε ντυμένος στο κρεβάτι του. Καί, όπως ήταν ύγρός και τόν έβαζάνιζε κι' ό πόνος του ποδιού του, όνειρευόταν μισοκοιμισμένος ότι κοιτάει πάλι στο λασπωμένο χανδάκι, στο Σαραντάπορο, και τό αίμα του παγώνει γύρω του.

Στις έξ και τέταρτο τό πρωί ό ύπολοχαγός βρέθηκε έξω από τή μεραρχία. Ό σκοπός λάγαζε μισοκοιμισμένος στη σκοπιά, παντού σκοτάδι, άπάνω καμιά κίνησις! σ' ένα άπέναντι σπίτι φαίνονταν φῶς και κινούνταν σκιές. Κάποιος άργοζυτημένος έτοιμάζονταν για τήν εκκλησία. Οι καμπάνες έσήμαιναν από ώρα σέ ώρα.

Σέ λίγο έφτασε ό σιτιστής μέ τά βιβλία.

— Δέν ήρθε άλλος, κύριε λοχαγέ;

— Μά ήμεις είμαστε πρῶτος λόχος.

Έκάθησαν και οι δυο στο πεζούλι. Σιγά σιγά έφεγγε, και τέλος ό ήλιος τους έστειλε μιá άχτίδα εύεργετική. Ό Στάθης άπλωσε εκείθε τό πόδι του και τό έτριβε μέ τό χέρι του. Κάποια κίνησις έφάνηκε και στή μεραρχία! και κοντά όχτω ξεφάντωσε και ό ύπασπιστής.

— Που είνε οι άλλοι, κύριε ύπολοχαγέ;

— Δέν ξέρω, κύριε ύπασπιστά! ήμεις είμεθα πρῶτος λόχος.

— Καλά.

Μέ συγχωρείτε, κύριε λοχαγέ, είπε ό σιτιστής, έπιτρέψατέ μου νά σās πῶ ότι σεις μόνον τά παίρνετε όλα μετρητά.

Τόν έστενοχώρησε αυτή ή κουβέντα του ύπαξιωματικού τό Στάθης, αλλά εκείνη τή στιγμή ένας λοχίας κατέβηκε και τόν εκάλισε άπάνω. Έπηρε τά βιβλία παραμάσχαλα, έστειλε τό σιτιστή νά βοηθήση τόν έπιλοχία στήν παρατάξη του λόχου και άνέβηκε.

(Τό τέλος στο προσεχές)